

Таким чином, застосування механізму ДПП у житлово-комунальній сфері вирішить питання фінансування та розвитку ЖКГ, але для цього необхідно, щоб даний механізм якнайшвидше був вбудований в систему управління комунальним господарством регіону. Крім того, зазначене партнерство позитивно вплине на ефективність системи державного управління, забезпечуючи оптимальнішу модель реалізації функцій державної та місцевої влади.

ПРИНЦИП ЄДНОСТІ ЦЕНТРАЛІЗОВАНИХ І ДЕЦЕНТРАЛІЗОВАНИХ ЗАСАД У РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

В. П. РЕШЕТИЛО , д-р екон. наук, проф., завідувач кафедри економічної теорії Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Без переходу до нової моделі соціальної політики, розвитку соціальної сфери та поліпшення соціального становища населення України неможливе розв'язання проблем розвитку сфери ЖКГ, оскільки ринкова вартість її послуг не може бути компенсована населенням без формування ринкової вартості робочої сили та вирішення цілої низки соціальних проблем. Державно-приватне партнерство також не набуде високої ефективності без забезпечення соціальної стабільності та факторної продуктивності людського капіталу, без отримання належного рівня доходів економічно активним населенням, та надання необхідного соціального забезпечення для соціально незахищених верств населення. Реалізація принципу єдності централізованих і децентралізованих засад у проведенні ефективної соціальної політики означає децентралізацію і "роздержавлення" соціальної політики, перерозподіл повноважень в її здійсненні між центром і регіонами на користь останніх.

В основу здійснення соціальної політики має бути покладена така управлінська діяльність, яка виключатиме одноосібне, одностороннє ухвалення тих чи інших державних рішень у сфері соціального розвитку лише на вершині державної піраміди, механічне збільшення кількості рівнів у структурі управлінської ієрархії. Держава як суб'єкт соціальної політики має розробляти лише загальну філософію, основні принципи такої політики, стратегічні напрямки діяльності регіонів з регулювання процесів соціального буття, здійснювати координаційну діяльність у цій сфері, визначаючи в основному пріоритети серед найкардинальніших, глобальних проблем соціального розвитку. На локальному рівні основним суб'єктом здійснення соціальної політики має стати регіон, що реалізує таку політику за допомогою вільної творчої самоорганізації, саморегуляції місцевого соціального потенціалу. Нова концепція централізованого управління як механізму, інструменту здійснення соціальної політики має виходити з потреби розглядати регіон не лише як об'єкт, а як активний суб'єкт соціальної діяльності з високим рівнем саморегулювання місцевого соціально - економічного потенціалу. Це

передбачає високу гнучкість у процесі здійснення такої децентралізації, самостійність суб'єктів регіональної політики в розв'язанні поставлених завдань у сфері соціального буття, їх постійну готовність до соціальних новацій. Головне завдання централізованого управління має полягати передусім у забезпеченні умов для повноцінної вільної соціальної діяльності різноманітних суб'єктів соціальної політики, і насамперед окремої особистості, у налагодженні механізму вільного вияву й реалізації волі людей, які живуть у регіонах, у сфері економічних, соціальних відносин, їхньої творчої самодіяльності.

Досить тісно з завданнями соціальної політики пов'язані і інтереси регіональних бізнес - еліт. По - перше, їхнє становище безпосередньо залежить від соціального становища в регіоні (щонайменше, від рівня споживчого попиту, але, зазвичай, і від електоральних настроїв, через зрощування ділової та політичної еліти на місцях). По-друге, регіональні та місцеві еліти, як правило, розвиваються на базі місцевого виробництва, орієнтованого передусім на споживчий ринок, який, знову ж таки, визначається рівнем доходів та соціальним становищем населення. Тому соціальні орієнтири місцевого рівня мають досить конкретний та визначений характер. Держава як координуючий суб'єкт соціальної політики, зосереджуючись на ключових, найбільш глобальних і кардинальних проблемах регулювання процесів соціального буття, зокрема на реалізації (і фінансовому забезпеченні) загальнонаціональних соціальних програм, основні функції, що пов'язані з виконанням багатограних, конкретних завдань соціальної політики, має передати місцевим і регіональним органам. Активна соціальна політика має бути спрямована і на дійову підтримку місцевих потенційно активних, підприємливих громадян, на створення умов для їхньої творчої соціально-економічної активності, розширення соціального простору й свободи саморегуляції та самореалізації їхнього потенціалу.

ПРОБЛЕМИ ПОБУДОВИ ЕФЕКТИВНОГО МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ КОМУНАЛЬНИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ НА ЗАСАДАХ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

О. В. ДИМЧЕНКО, д-р екон. наук, проф., завідувач кафедри економіки підприємств, бізнес-адміністрування та регіонального розвитку

О. Б. КАЙДАННИК, аспірантка кафедри економіки підприємств, бізнес-адміністрування та регіонального розвитку

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Міжнародний та вітчизняний досвід, накопичений протягом останніх 15 - 20 років, свідчить, що одним з основних механізмів розширення ресурсної бази та мобілізації невикористаних резервів для економічного розвитку, підвищення ефективності управління державною і комунальною власністю є державно-приватне партнерство (ДПП). Таке партнерство являє собою відносно